Zima - Mareš, Leoš

Přijela jsi za mnou, řešíme nás,
bylas často sama, já pořád neměl čas.
Ale to se změní, bude to zas krásný,
nechci mít svý ruce, potom všem zas prázdný.
Já uběhnu maraton pod dvě hodiny.
já klidně se vzdám svojí vlastní rodiny.
Zničim všechny stíny, jestli se jich bojíš,
potřebuju jenom slyšet jestli o to stojíš.
Tak vystup z toho auta a zavři za sebou,
a pojď rychle do tepla, já půjdu za tebou.
Dáme si čaj a všechno proberem,
jenom nikam nejezdi teď před večerem.
Víš, že se tu loni v zimě jedna holka zabila,
je to přesně rok, co do stromu to vrazila.
Nezuřila vichřice, foukal jenom vánek,
mohla za to únava, blbej mikrospánek.

Jsou tři hodiny ráno, ještě pořád svítim,
chodim po bytě, tvou vůni pořád cítim.
Jako bys tu byla, jako bys tu seděla,
jako bys mě poslechla a vážně nikam nejela.
Řekla si že musíš, že tě čeká rodina,
tvůj stín ještě nestih zmizet, je to teprv hodina.
Teď dotýkám se míst, jenž se dotýkaly tebe,
nemám to daleko do sedmího nebe.
Mám hlavu plnou vzpomínek na víkendy s vašima,
stěnu plnou vitrýnek s fotkama našima.
Už nepřibydou další, teď vim že to pravda je,
na tabuli příjezdů nejsou žádný údaje.
Odjela jsi v den, kterej měl bejt sváteční,
koupila sis lístek, kterej není spáteční.
Odjela si unavená, byl to strašnej šok,
nebylo to před hodinou, je to přesně rok.